

στικῶν λειτουργῶν· γνωρίζει δὲ πολλάκις μετὰ δεινότητος καὶ δεξιῶς, ἀδιαφόρως τῆς ὀρθότητος ἢ μὴ τῶν ἐπιχειρημάτων του, νὰ χειρίζεται ἅπερ ἀναλαμβάνει νὰ ἀνατάμη ζητήματα. Εἶνε γνωστὸς ἐκ τοῦ πρό τιнос καιροῦ ἐκδοθέντος φυλλαδίου του περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀπεργιῶν· ἦδη ἐν τῇ παρουσίᾳ πραγματείας του «Τοῦ Θεμοῦ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως ὡς μέσον ἐκτελέσεως ἀπολογίας» ἀναλόγως ἐπιδεικνύει τὰς συντηρητικὰς αὐτοῦ δοξασίας πολεμῶν τὰς ὑπὲρ καταργήσεως τῶν θεσμῶν προσπαθεῖς, ὡς ἀπολύτους, καὶ πάντῃ ἐστερημένας πρακτικοῦ πνεύματος, ὡς τορνευθεῖσας ἐν γραφεῖσι νομομαθῶν, καὶ μὴ πηγαζούσας ἐκ τῆς ἐρεῦνης τῆς κοινωνικῆς παρ' ἡμῖν καταστάσεως, ἰδίᾳ δὲ ἀντεπεξέρχόμενος κατὰ τῶν ἐν τῷ «Αἰῶνι» διατριβῶν τοῦ Κ. Μπαλάνου.

Ὁ κ. Λυκούδης δὲν ἐννοεῖ, λέγει, τὰς φωνασκίας περὶ τῶν ἀναλλοιώτων ἀρχῶν τοῦ Αἰωνίου Νόμου, τοὺς ὁποίους προβάλλουσιν οἱ θεωρητικοὶ καταδικασταὶ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως—αὐτὸς ἐν τῷ πρακτικισμῷ αὐτοῦ συμπεραίνει ὅτι «νόμος καταργῶν τὴν προσωπικὴν κράτησιν ἐν Ἑλλάδι, θέλει ἀρμόζει τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ, ὑφ' ἧς ἔτι αὕτη διατελεῖ περιστάσεις, μετὰ τῆς αὐτῆς χάριτος, μεθ' ἧς ἡ στενὴ μέλαινα περισκελὶς καὶ τὸ φράκον, ἐπὶ τοῦ σώματος τῶν ἀγρίων τῆς Ἀμερικῆς».

Μεθ' ὅλα ὅμως τὰ προσαγόμενα ἐπιχειρήματα περὶ τῆς βλάβης ἧτις θὰ προξενηθῇ εἰς τὸ ἐμπόριον ἐκ τῆς καταργήσεως, καὶ τὰς στατιστικὰς πληροφορίας ἐπὶ τῶν προσωπικῶν κρατήσεων τῶν ἐνεργηθειῶν ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου Σύρου, καὶ τὴν μείωσιν τῆς σπουδαιότητος τὴν ὁποίαν μέλει νὰ ἔχῃ ἡ σωτηρία ἐπιδράσεις ἐπὶ τῆς τοκογλυφίας, τῆς αἰσχροῦ κατὰ τῶν νέων ἐπιβαλλομένης, ἀπεναντι ἄλλων τροχμάτων, τὰ ὁποῖα προβλέπει ἀπειλούμενα ὁ κ. Λυκούδης, θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἀμφιβάλλωμεν, ἐπὶ τῆς βλάβης τὴν ὁποίαν πράγματι κινδυνεύει νὰ ὑποστῇ τὸ ἐμπόριον ἐκ

τῆς ἐξαλείψεως τοιοῦτου θεσμοῦ, καὶ νὰ θεωρῶμεν πολὺ πλέον βρύτερον τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἀντιθέτων τῷ κ. Λυκούδῃ περὶ τοῦ ὅτι «τὴν κυκλοφορίαν τῶν συναλλαγματικῶν ζυπυρῶν, οὐχὶ ἡ προσωπικὴ κράτησις, ἀλλὰ τὸ ἀξιοχρεῶν τῶν ἐν αὐτῇ ὑπογραφῶν», καὶ μεθ' ὅλους τοὺς ἀντιδραστικοὺς ἀγῶνας τοῦ ἀπολογητοῦ κ. Λυκούδῃ, θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ θεωρήσωμεν ἀνεπαρκεῖς στατιστικὰς ἐργασίας ἐπὶ μόνου τοῦ πρωτοδικείου Σύρου, καὶ ὑπὲρ πολὺ σωτικώτερα τὰ κατὰ τῆς τοκογλυφίας ἀναμφηρίστως ἐπενεχθίσόμενα τραύματα, ἧτις δὲν κερδοσκοπεῖ μόνον ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὸν κ. Λυκούδην, ἀλλ' ἐπίσης καὶ ἐν πάσαις ταῖς ἐπαρχικαῖς κοινωνίαις ἐν ἀναλόγῳ μιαιρότητι, πολὺ σωτικώτερα τῶν ἄλλων ἀορίστων καὶ ὑπὸ ἀμφισβήτησιν τραυμάτων, τῶν προελευστομένων ἐκ τῆς καταργήσεως. Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι «ἡ στρεψοδικία, ἡ καλπονόθευσις, ἡ εἰκονικότης καὶ ὅλη ἐν συνόλῳ ἡ μακρὰ συστοιχία παραπλησιῶν ἐπιχαρίτων ἐννοιῶν», τὰς ὁποίας, «λέξεις γενεαλογίας κατ' ἐξοχὴν ἐλληνικῆς», φέρει πρὸς ἐνδειξιν τοῦ ὅτι δὲν ὠρμάσαμεν ἐτι πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τυραννικῶν θεσμῶν,—ἀπορρέουσιν ἴσα ἴσα, ἀπορρέουσιν ἔτι ἐκ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἀδίκων καὶ τυραννικῶν καὶ μεσαιωνικῶν αὐτῶν θεσμοθετημάτων, τῶν ἀντιστρατευομένων πρὸς τὰς ἀναλλοιώτους ἀρχὰς τοῦ Αἰωνίου Νόμου, τοὺς ὁποίους ἡμεῖς ἤττον τοῦ κ. Λυκούδῃ θετικοὶ καὶ νομιμόφρονες, δὲν ἔχομεν τὴν τόλμην νὰ σαρκάσωμεν, οὐδὲ νὰ εὐχληθῶμεν ἐλάσσονα δραστηριότητα καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ἀργίαν τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας, προκειμένης τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ περὶ καταργήσεως τῆς προσωπικῆς κρατήσεως νομοσχεδίου.

ΑΙ ΣΕΡΡΑΙ ΑΝΑΣΤΑΤΟΙ

Ὅτι αἱ Σέρραι εἶνε ἐλληνικώτεραι τῶν Ἀθηνῶν, περὶ τοῦτο οὔτε οἱ Βούλγαροι αὐτοὶ πιστεύομεν νὰ ἀμφιβάλλωσιν.

— Ὁ ἀδελφός σου; Ἀλλὰ δὲν ἀπέθανεν αὐτός!
— Τί λέγεις;
— Ἐπαγρύπνουν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐμπόδιζαν νὰ φο-
νευθῇ.

Ἡ Ἐρριέττη ἤνωσε τὰς χεῖράς της καὶ ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ πλήρους ἐμπιστοσύνης.

— Ἐρριέττη, ὑπέλαβεν ἡ Σουσάνα, δὲν πρέπει πλέον νὰ ἀπελπίζησαι. Ὁ ἀδελφός σου ἤθελε ν' ἀποθάνῃ, ἀλλὰ τὸν κατέδειξαν ὅτι ὤφειλε νὰ ζήσῃ. Ἐλα, ἀγαπητή μου, ἀνοίξον τὴν καρδίαν σου εἰς τὴν ἐλπίδα, σκέφθητι τὴν ἀγαθὴν σου μητέρα καὶ τὸν ἄλλον, τὸν ὁποῖον ἠγάπησας, ὅταν ἦτο πτωχὸς καὶ ἄθλιος καὶ τὸν ὁποῖον ὠνόμαζον Λυκογιάννην.

— Ἀ! Σουσάνα, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, σιώπησον, σιώπησον!

— Διατί νὰ σιωπήσῃς; Δὲν ἤξεύρω ὅτι ἀγαπᾷς τὸν ἐξ-
αδελφόν σου;

— Μάλιστα, τὸν ἀγαπῶ, τὸν ἀγαπῶ!

— Λοιπὸν;

— Ἀλλὰ κατὰλαβε λοιπὸν ὅτι διὰ τοῦτο θέλω νὰ φύγω
νὰ κρυθῶ.

— Τοῦτο εἶνε μανία!

— Ὅχι, Σουσάνα, εἶνε τὸ ὀρθόν. Ἀλλοτε ἐθεώρουν αἱ-
σχος τὸν ἐρωτά μου διὰ τὸν Λυκογιάννην, σήμερον ὁ ἐρως
οὗτος μὲ τρομάζει! ὦ! νὰ ἀγαπήσω ἐν τῶν δυστυχῶν
θυμάτων τοῦ πατρός μου!

Ὁ Ἰωάννης δὲν ἀνέμενε νὰ προσκληθῇ ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Βιολαίν, ἀνοίξας δὲ ἀποτόμως τὴν θύραν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἡ Ἐρριέττη ἔρρηξε κραυγὴν.

Ὁ νεανίας ἦτο γορυκλινής.

— Ἐρριέττη, ἀξιέραστός μοι, εἶπε διὰ φωνῆς παλλούσης. Ὁ Θεὸς ἐπιφυλάσσει τὰς ποινὰς δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἄξιοι αὐτῶν. Μήπως δὲν θέλετε πλέον νὰ ἀναμνησθῆτε ὅτι ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπράξατε, ὅτι σὰς ὀφείλουν ὁ μαρκήσιος Σαρκαράνδ καὶ ὁ υἱός του; Ἐρριέττη, ἐάν δὲν εἶμαι πλέον ὁ ἄγριος Λυκογιάννης εἰς ποῖον ὀφείλω τοῦτο; Εἰς σὰς, Ἐρριέττη, ἧτις μὲ ἀγαπᾷτε πολὺ, ὥστε νὰ ἐκπληρώσῃτε μεγίστην θυσίαν, εἰς σὰς τὴν ὁποίαν ἠγάπων καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὑπήκουον... Τὰ γλυκῆ σου βλέμματα, οἱ ἀγαθοὶ σου λόγοι, ἐδάμασχν τὴν ἀγρίαν φύσιν μου, μ' ἐξηγάγετε ἐκ τῆς ἐκμηδενέσεως, μὲ ἐκάματε νὰ βλέπω, νὰ σκέπτομαι, νὰ αἰσθάνωμαι, νὰ ἐννοῶ, ν' ἀγαπῶ! Ἀ! ναι, ἔκτοτε σὰς ἠγάπων. Ἀφοῦ διηγείρατε τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου, ἠνεψάξατε τὴν ψυχὴν μου, μοι ἐδῶκατε τὴν διάνοιαν, ἐφωτίσατε τὸ πνεῦμα καὶ τὴν σκέψιν μου! Ἀλλὰ τὰ πάντα ὀφείλω εἰς σὰς. Ἐρριέττη, τὰ πάντα ὀφείλω εἰς σὰς!... Διατί ὀμιλεῖτε περὶ τιμωρίας, ὅταν εἴσθε εὐλογημένη παρὰ τοῦ Θεοῦ!

(Ἀκολουθεῖ)

ἀλλ' ἡ αὐθάδεια τῶν, ἣν ἀρύνονται ἐκ τῆς ἐποχῆς τῶν Τούρκων καὶ τοῦ κοιμίσματος τῶν ἡμετέρων, ἐφθασε μέχρι τοῦ νὰ θελήσουν νὰ ἰδρῦσουν **Οἰκοτροφεῖον** ἐντὸς τῆς πόλεως Σερρών. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι πρὸ διετίας βουλγαρὸς τις διδάσκαλος, ἄστεγος κατ' ἀρχάς καὶ φερέοικος, εὔρε κατόπιν ἐν ἀπωτάτῳ τιμῇ σημείῳ τῆς πόλεως, ὡς νὰ εἰπωμεν εἰς τὸ *Γκάκι* τῶν Σερρῶν, ἐν συνοικίᾳ καλουμένην *Καμινίκια*, οἰκίαν τινὰ ἐνθα ἐσχημάτισε σχολεῖον, ἐν ᾧ ἐφοίτων ἔπειτα πέντε ἑξ παῖδες, καὶ οὗτοι ἐκ τῶν περὶ ξωρίων. Δυστυχῶς οἱ Σερραῖοι, ἤτοι οἱ τὰ τῶν Σερρῶν κυβερνῶντες δὲν ἐπνίξαν τὸν ὄφιν ἐν τῷ ὠρίῳ αὐτῶν, ἀλλὰ περιφρονήσαντες τὰς ταπεινάς ἀρχάς τῆς σλαβικῆς ἐνεργείας ἐξύπνισαν μίαν ἡμέραν καὶ εἰδὼν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως, παραπλεύρως τῆς Μητροπόλεως καὶ τῶν Σχολείων τῆς κοινότητος, τὴν μεγάλην καὶ διώροφον οἰκίαν τοῦ ἀειμνήστου Ἀδάμ Χαδζῆ Λαζάρου, ἰδιοκτησίαν τῶρα τοῦ ἐν Πειραιεὶ υἱοῦ τοῦ κ. Δημοσθένους Α. Χ. Λαζάρου, ἐνοικιασθεῖσα, ἀντὶ 35 λιρῶν ὑπὸ ἀποστόλου τινος τοῦ σλαβικοῦ, Πέτρου Σαράφωφ καλουμένου, ἐκ Λαμπάχovas, χωρίου τοῦ Νευροκόπου καταγομένου, χρηματίσαντος δὲ μαθητοῦ καὶ τοῦ ἡμετέρου Πανταζίδου. Εὐτυχῶς ὁ ἐνοικίας δὲν εἶνε ὁ ἐν Πειραιεὶ συμπολίτης μας φιλότιμος νέος Χαδζῆ Λαζάρου, ἀλλ' ὁ ἐν Σέρραις ἐπίτροπος αὐτοῦ Παρίσης, προβὰς εἰς ἐνοικίαν τοῦ ἰδιοκτῆτου.

Ἄμα τῷ ἀκούσματι, ἡ πόλις ἅπασα τῶν Σερρῶν συνεκινήθη, ἡ δὲ ἐξαφίς ἐφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον, ὅτε ἐγνώσθη ὅτι ἀμέσως τῇ ἐπαύριον τῆς ἐνοικιάσεως ὁ Βούλγαρος Σαράφωφ ἐγκατέστη ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ρεῦμα τότε γενικὸν καὶ φοβερὸν ἐσχηματίσθη κατὰ τοῦ Παρίση, δολοφόνου τῆς πόλεως δικαίως παρὰ πάντων ἀποκληθέντος, διότι ἐκ προμελέτης ἐνήργησε τὴν ἐνοικίαν καὶ τὴν ἄμεσον ἐγκατάστασιν τοῦ Σαράφωφ, καὶ διότι λαβὼν μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας τηλεγραφικὴν διαταγὴν παρὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου ἐν Πειραιεὶ ν' ἀκυρώσῃ τὴν συμφωνίαν καὶ ἐκβάλῃ τῆς οἰκίας τὸν Βούλγαρον, ἐπιμένει ἐν τούτοις εἰς τὴν ἀπονειομένην καὶ προδοτικὴν πρᾶξιν τοῦ.

Ἦδη ἐγένοντο συλλαλητήρια, καταλήξαντα εἰς τὸ ἐξῆς ψήφισμα: ἡ τὰ διάφορα σωματεῖα ἐνεργοῦντα ἀπὸ κοινῆς νὰ προβῶσιν εἰς τὴν ἐξῶσιν τοῦ Βουλγάρου ἡ ὁ λαὸς ἀφ' ἑαυτοῦ θὰ πρᾶξῃ τὸ καθήκον τοῦ.

Συγχαίρομεν τοὺς Σερραῖους ἐπὶ τῷ ἀνδρικῷ, ἐλληνικῷ αὐτῶν καὶ γενναίῳ αὐτῶν φρονήματι, ἐνθαρρύνομεν ὅλας τὰς ὑποδούλους ἐπαρχίας εἰς ἀπομίμησιν καὶ προσδοκῶμεν μετ' ἀγωνίας τὸ ἀποτέλεσμα.

ΤΑ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑΙ

Κωνσταντινουπόλις, 2 Σεπτεμβρίου.

Γνωστὸν ὅτι ἀπὸ τινος χρόνου ἡ Ὑψ. Πύλη πᾶσαν προσπάθειαν καταβάλλει, καὶ ἐποιήσατο μάλιστα ἀρχήν, ὅπως ἀφαιρέσῃ τὰ προνόμια τοῦ ἔθνους καὶ τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν, ἕνεκα δὴθεν μεταρρυθμιστικῶν λόγων, κυρίως ὅμως ἕνεκα τῆς μὴ ἀνοχῆς ὑπ' αὐτῆς παντὸς προνομίου. Εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ὅμως τῶν προθέσεων τούτων τῆς Πύλης, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀντέστη καὶ ἀνθίσταται, ἀνταλλάξαν ἱκανὰ ἐπὶ τούτου ἔγγραφα μετὰ τοῦ ἐπὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργείου, εἰς ὃ εἰσὶν ἀνατεθειμένοι καὶ ἐκκλησιαστικαὶ ὑποθέσεις. Τὸ τελευταῖον δ' ἔγγραφο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς τὴν Ὑψ. Πύλην ἐστὶν ὑπόμνημα ἐξιστορῶν καὶ ὑποστηρίζον τὰ ἐκ-

κλησιαστικὰ προνόμια, καὶ ὅπερ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν μεγίστην ἔχει σπουδαιότητα. Τὴν μὴ εἰσέτι ἀπάντησιν οἱ εἰς τὸ ἔγγραφο τοῦτο τῆς Ὑψ. Πύλης ὑπέλαβον τινες ὡς ἐκ προθέσεως ὅπως μὴ ἀπαντήσῃ αὐτῇ, ἀλλ' ἀρξήται μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐφαρμύζουσα τὰς ιδέας αὐτῆς. Ἐκ τούτων ὁρμώμενος καὶ ἀνταποκριτῆς ἀθηναϊκῆς τινος ἐφημερίδος, ἐπέστειλεν αὐτῇ ἐντεῦθεν ὅτι τὸ ὑπόμνημα τοῦ Πατριαρχείου ἐτέθη εἰς τὸν φάκελλον τῶν ἀχρήστων ἔγγραφων τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργείου καὶ ἐγράφη ἐπ' αὐτοῦ ἡ λέξις τῆς ἀχρηστίας *μπατάλι*. Ἡ εἰδῆσις ὅμως αὕτη οὐδόλως ἔχεται ἀληθείας, καθότι τὸ ὑπόμνημα τοῦτο ἐλήφθη ὑπ' ὅφιν καὶ ὑποβληθήσεται εἰς προσεχές, ἴσως τῆς μεθαύριον κυριακῆς, ὑπουργικὸν συμβούλιον, οὗ τὴν ἀπόφασιν κοινοποιήσει τῷ Πατριάρχῃ τὸ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργεῖον. Ἐν τῇ τελευταίᾳ δὲ συνεντευξί, ἣν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἔσχε μετὰ τοῦ Σουλτάνου, ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἀλλ' ὁ Σουλτάνος ἀπέφυγεν εἰπεῖν τι ὁριστικόν.

Εἰς τὸ σημεῖον λοιπὸν τοῦτο, εὐρίσκεται ἡ σπουδαιότης αὕτη ὑπόθεσις, περὶ ἧς ἔκρινα καλὸν ὅπως ἀφιερῶσω τὴν πρώτην μου πρὸς τὸ *Μη Χάρεσαι* ἐπιστολήν. Ἀλλὰ τίς ἐπίστευεν ὅτι εὐρεθήσονται ἄνθρωποι, ἐλληνικὰ καὶ χριστιανικὰ φέροντες ὀνόματα, οἵτινες θὰ ἐζήτουν τὴν κατάργησιν τῶν προνομίων τούτων, ἕνεκα ἰδιοτελῶν σκοπῶν καὶ παθῶν; Τίς ἠδύνατο καὶ κατὰ νοῦν νὰ συλλάβῃ ἔτι ὄντα, τὸν ἑλληνα προσποιούμενα ὅτι ἤθελον ἐπιζητήσῃ ἐπιμόνως, προφορικῶς καὶ ἐγγράφως, τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Μητροπολίτου ἀπὸ τῶν συμβουλίων, τῆς προεδρίας τῶν δημογεροντικῶν σωμάτων καὶ τῶν ἐφορειῶν τῶν σχολῶν αὐτῶν; Τίς ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι ἐν τῷ παρόντι καιρῷ, καθ' ὃν θεωρεῖται ὡς ἀπαίσιον καὶ καταδιώκεται πᾶν ὅτι ἐλληνικόν, ἤθελον εὐρεθῇ ἄνθρωποι, Ἕλληνες λεγόμενοι, νὰ ζητήσουν παρὰ τῆς διοικήσεως αὐτῶν, τῆς τουρκικῆς, τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τῆς ἐφορείας τῶν σχολῶν αὐτῶν καὶ τὴν παραχρῆμα παῦσιν διδασκάλου, διότι ἦν Ἕλλην ὑπὸ πῆκος; Τίς ἐφ' ἑαυτῷ ἐπὶ τῷ ἔγγραφῳ, παρ' ἑλλήνων ὑπογεγραμμένον, πρὸς τὴν διοίκησιν ἤθελον ἐπιζητῇ πάντα τὰ ἀνωτέρω καὶ τὴν ἀνάμειξιν εἰς τὰ πράγματα αὐτῶν τοῦ Μητροπολίτου, ὡς *ἐπιβλαβὴ ἐξοῦσαν ἀποτελέσματα*; Οὐδεὶς βεβαίως, καὶ ὅμως ταῦτα πάντα εἰσὶ γεγονότα. Ἐγένοντο δὲ ἐν τῇ πόλει Αἰνῷ ὑπὸ δέκα καὶ ἑξ ἁτόμων, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς ἀναφορᾶς αὐτῶν πρὸς τὴν διοίκησιν. Ἐφριζα ἀναγνοὺς τὸ ἀντίγραφον τῆς ἀναφορᾶς ταύτης, κυρουμένης τῆς ἀκύρου καὶ ὑπὸ τινος σφραγίδος ἐνοριακῆς !!!

Ἐλπίζων ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ γίνῃ λόγος περὶ τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῶν ἐγκληματιῶν, ἐξ αἰσχύνης παρασιωπῶ τὸ ὄνομα τῶν πρωτουργῶν. Καὶ τοῦτο κατὰ τοσοῦτον μάλλον, καθ' ὅσον τὸ ἔργον τῆς εὐαρίθμου ταύτης μερίδος τῶν Αἰνιτῶν ἀπεδοκιμάσθη ὑπὸ τῆς ὑγιαίνουσας μερίδος, ἧτις δι' ἔγγραφον αὐτῆς πρὸς τὴν Α. Π. τὸν Μητροπολίτην Αἰνῶν διεμαρτυρήθη κατὰ τῶν τελεσθέντων. Τὸ ἔγγραφο δὲ τοῦτο, οὐ ἀντίγραφον ἐπίσης ἀνέγνω, φέρει ἱκανὰς ὑπογραφὰς καὶ σφραγίδας ἱκανῶν κοινοτήτων καὶ ἐστὶ γεγραμμένον μετὰ δικαίας ἀγανακτήσεως.

Πρὶν ἢ κλείσω τὴν παρούσαν μου δὲν κρίνω ἀπὸ σκοποῦ τὴν διόρθωσιν καὶ ἐτέρας ἀνακριθείας τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ «Αἰῶνος», ταύτην: Τὸ βεράτιον αὐτὸ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐζήτησε μόνος νῦν καὶ οὐχὶ τῇ ἐπιμόρφῃ αἰτήσῃ τῶν δύο σωμάτων, ὡς λέγει.

Οὕτως